

«НА ЗАП'ЯСТІ ЇЇ ВЕРВИЦЯ СРІБНА ТРЕМТИТЬ...»

Деркачова О. *Сповідь на вервиці: поезія. Брустури: Дискурсус, 2024. 160 с.*

В сутіні старої порожньої церкви ледь чутно тихий шепіт... Ліне молитва, помежована зі спогадами й сповіддю, як мовчазний, застиглий крик жіночої душі. Ця жінка говорить за себе й одночасно за всіх інших, хто переживає велику війну, пропускає її крізь себе: крізь кохання й зраду, материнство, тяглість очікування, досвід втрат чи готовність бути опорою й підтримкою до кінця:

*Бережи його, Боже, так, як вмієш і знаєш лиш Ти,
Освіти ті, що треба, і захмар, що не треба, шляхи...
Не показуй йому, де застоюна темрява й страх,
І не змушуй шукати любов у ворожих очах...*

Друга поетична книга Ольги Деркачової, письменниці з Івано-Франківська, дружини військового, який майже від початку повномасштабного вторгнення боронить українську землю, звучить по-особливому щемко й інтимно.

Якщо збірка «Серце» і за тональністю, і за візуальним рішенням радше заспокоювала, надихала, змушувала говорити про палкі й щирі почуття, усвідомлюючи й аналізуючи їх, ділитись ними з коханими, відкривати світові те, що носиш у серці, то нову книгу «Сповідь на вервиці» можна по праву назвати камерною, коли кожен читач відчуває свою присутність у сповідальні, де підслуховує чужі таємні думки, переживання, що наштовхує й собі рефлексувати, діставати на поверхню страхи й приховані тривоги. Це як сидіти поруч з близькою подругою і мовчати: кожен зітхає про своє, але серця зливаються в унісон в єдиному відчутті:

*Є те, про що з нею краще мовчати,
Коли вона зливу чекає травневу,
Коли її пальці тремтять над горнятком
І вечір на плечі лягає чуттєво.
У плетеній сумці книжка та смуток,
Помада печиво псу біля церкви,
З бузкового цвіту п'ятий пелюсток
І кілька молитв, щоб до ранку не вмерти.*

Вервиця як оберіг має потужну енергетичну силу, яка надає наснаги українським воїнам (коханим чоловікам, синам), адже плететься й відчитується у безпосередньому і щирому зверненні до Бога. Слова нанизуються одне на одне, стаючи бронєю, яка захистить:

*Нагадай колискову, що мама співала, як Ти колисав
І найкращу молитву замість брязкальця в ліжечко клав
(Образочок та вервицю з маминих добрих часів
Він ховає далеко, щоб гнів їх не обпалив).*

...

*Падає на коліна під небом кольору диму й смертей,
Просить військо уберегти
заради прийдешніх чеснот,
Вої не чують молитв, бо рушили вже уперед,
Але чує й почує Бог...*

...

*Тут тільки Бог на зв'язку,
Надійне його покриття,
Хрестик на ланцюжку,
Вервичка як броня.*

Поезія збірки має медитативний характер та неквапний темпоритм. Та й куди поспішати, якщо молитва – про найголовніше. Книга має давати забуття у вірі, у своїй любові, у світлих спогадах. І авторці, безумовно, це вдалося:

*Навчи мене, Боже, ставати такою рікою,
Спокійною і світлою, наче із райського саду,
Леліяти мир і ніколи не бути війною,
Триматися вдячно за тишу твою і розраду.*

Література

1. Деркачова О. Сповідь на вервиці: поезія. Брустури: Дискурсус, 2024. 160 с.